

Повстання Андрія Заливного

Василь Еллан-Блакитний

I

Де оспіваний задуманий поетом
Сивий морок звис над сонним містом, —
Кинуто революційним комітетом
Наче іскру в порох терориста.

Наказ дано (коротко й суворо):
Вдарити й розбити ворогів.
Спало тихе місто і не знало — скоро
звідкись грізний гримне стріл.

Над безлюдністю провулочків порожніх
Білий ранок опалево плакав.
Раптом п-ббах! —
І другий, третій стріл тривожний,
Кулемет нервово за-та-та-кав...
Легко так дісталась перша перемога:
Ворога змішав безумно смілий напад.

Парцирник здобуто... Ах, не йде підмога...
І серця тривога стисла в чорних лапах.
Затремтів напружено мотор,
Мов приріс наган до пальців.
Ох, уже стискає міцно коло ворог,
Кулі чітко чучать в панцир.

...А надвечір — все укрит туман.
Сніг лягав (так м'яко-м'яко танув...)
На заціплений в рукав наган,
На червоно-чорну рану.

II

Хтось вночі заломить у смертельній тузі руки...
Наче хвиля, защемить печаль:
Жалібні Шопена звуки
Розіллє ридаючи рояль.

Душ блакить, пекучо повна вщертъ,
Розгорілась, ятриться любов'ю:
За життя розплата тільки кров'ю,
Тільки смертю переможеш смерть.

III

Гарячково стукав, поспішався телеграф,
Знову кинув іскру комітет:
— Кров горить на наших прапорах,
Наша кров.
Вперед!